

δικαστηρίου. Εἰς τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα οἱ ἐκτὸς τῆς χώρας τοῦ δικαστηρίου κατοικοῦντες διὰ διδικοί μειονεκτοῦν ἔναντι τῶν ἐγχωρίων ἀντιδίκων τῶν.

4. Τέλος πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι αἱ διεθνεῖς ἐμπορικαὶ συναλλαγαὶ ἐμφανίζουσι εἰς μέγα ποσοστὸν ζητήματα δυσχερῆ (νομικά, ἐμπορικά, τεχνικά), διὰ τὰ ὁποῖα οἱ τακτικοὶ δικασταί, εἰς ἄλλας τὰς χώρας πολὺ βεβαρῶμενοι καὶ πάσης φύσεως ζητήματα δικαζόντες, δὲν εἶναι συνήθως παρασκευασμένοι. Ἡ κρίσις τῶν διεθνῶν διαφορῶν ἀπαιτεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προσόντα γλωσσομαθείας, γνώσεως ξένων δικαίων, ἐμπορικῆς ἐμπειρίας, καὶ πάσης φύσεως τεχνικῶν γνώσεων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν μέσον τύπον τοῦ δικαστοῦ, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς πλέον προηγμένας χώρας. Εἰς πλείστας περιπτώσεις δύνανται νὰ ἀποδώσουν πραγματικὴν δικαιοσύνην εἰς τὰς διεθνεῖς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς μόνον ἄνθρωποι ἔχοντες εἰδικὰ ἐφόδια μορφώσεως καὶ πείρας.

III. Τὰς δυσχερεῖας ταύτας προσπαθεῖ κατὰ τὸ δυνατόν νὰ παρακάμψῃ ἡ ἀνάπτυξις εἰς τὸν τομέα τοῦτον τῆς διεθνούς διαιτησίας.

1. Ἐν πρώτοις ἡ διεθνὴς διαιτησία ἐξασφαλίζει ἐνότητά δικαιοδοσίας συγκεντρώσασα πάσας τὰς ἐξ ὀρισμένης διεθνούς ἐμπορικῆς σχέσεως προκυπούσας διαφορὰς εἰς ὀρισμένην διαιτητικὴν δικαιοδοσίαν.

2. Περαιτέρω εἰς τὴν διαιτησίαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἔχουν τὴν εὐχέρειαν νὰ ἐκλέγουν οἱ ἴδιοι τοὺς διαιτητὰς ἢ νὰ ἀνιέθουν τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν εἰς πρόσωπα καὶ Ὀργανισμοὺς τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν.

Ὅτω οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ ἐκλέγουν ὡς διαιτητὰς πρόσωπα οὐδέτερα ἢ διεθνεῖς Ὀργανισμοὺς, ἀνωτέρους πάσης ὕποναξ ἐθνικῶν προκαταλήψεων, τὸ Δ.Ε. Ἐπιμελητήριον ἐπὶ παραδείγματι. Ἐπίσης οἱ διαφόρου ἰθαγενείας διάδικοι δύνανται νὰ ὀρίζουν ὡς μέλη τοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου καὶ συμπατριώτας τῶν κατ' ἴσον ὅμως ἀριθμῶν, ὥστε αἱ τυχόν ὑπάρχουσαι προκαταλήψεις νὰ ἐξουδετερῶνται ἀμοιβαίως.

3. Ἐπὶ πλέον οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἔχουν τὴν δυνατότητα τῆς ἐκλογῆς ὡς διαιτητῶν προσώπων ἔχόντων τὰ διὰ τὴν κρίσιν τῆς ὑποθέσεως ἀπαιτούμενα ἐφόδια ἐπιστήμης καὶ πείρας.

4. Τέλος εἰς τὴν διαιτησίαν εἶναι εὐχερῆς ἡ συγκέντρωσις τῆς διαδικασίας εἰς μίαν ἢ δύο δικασίμους. Ἐπιτυγχάνεται οὕτω ἡ ἐξομάλυνσις τῆς διαφορᾶς ἐντὸς βραχέος χρονικοῦ διαστήματος, καὶ ἐπὶ πλέον διευκολύνεται ἡ προσωπικὴ παρακολούθησις τῆς δι-

κῆς εἰς τοὺς μακρὰν τοῦ τόπου τῆς δίκῆς οἰκοῦντας διαδίκους.

B'. Διεθνῆς Σύμβασις τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν περὶ ἀναγνωρίσεως καὶ ἐκτελέσεως ξένων διαιτητικῶν ἀποφάσεων (10 Ἰουνίου 1958)

I. Πολλὰ λοιπὸν εἶναι τὰ πλεονεκτήματα τοῦ θεσμοῦ τῆς διαιτησίας, πλην ὅμως διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ εἰς τὰς διεθνεῖς συναλλαγὰς ἀπαιτεῖται ἡ ὑπαρξις ὀρισμένων προϋποθέσεων. Πρῶτον αἱ περὶ διαιτησίας συμφωναί, (τόσον ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ συυποσχετικοῦ ὅσον καὶ ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς διαιτητικῆς ρήτηρας), πρέπει νὰ ἀναγνωρίζονται εἰς τὸ διεθνὲς πλαίσιον ὡς ἔγκυροι καὶ νὰ ἀποκλείουν πᾶσαν ἐκ τοῦ νόμου ὑπάρχουσαν δικαιοδοσίαν δικαστηρίων. Δεύτερον αἱ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις πρέπει ἄνευ δυσχεριῶν νὰ ἀναγνωρίζονται καὶ νὰ ἐκτελοῦνται εἰς τὰς ξένας πολιτείας. Τρίτον ἡ διαιτησία πρέπει εἰς τὰ ἐσωτερικὰ δίκαια τῶν διαφόρων πολιτειῶν νὰ διαμορφωθῇ κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ ἀπλοῦν, παρέχουσα μεγάλῃν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους, εὐρείας ἐξουσίας εἰς τοὺς διαιτητὰς καὶ περιορισμένας δυνατότητας προσβολῆς τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων.

II. Πρὸς πραγματοποίησιν τῶν προϋποθέσεων τούτων πολλαὶ κατεβλήθησαν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου προσπάθειαι. Πολλὰ διεθνῆ νομικὰ συνέδρια ἐμελέτησαν ἐπισταμένως τὸ θέμα (ἡ ἐν Siena Σύνοδος τοῦ Institut de Droit International τοῦ 1952, τὰ ἐν Βρυξέλλαις καὶ ἐν Κοπεγχάγῃ Συνέδρια κατὰ τὰ ἔτη 1948 καὶ 1950 τῆς International law Association, τὸ ἐν Ἀμβούργῳ Συνέδριον τοῦ 1956 τῆς Gesellschaft fur Rechtsverg —Leichung, τὸ ἐν Cadenabia καὶ Milano συνέδριον διὰ τὴν μεταρροθίμιν τῆς Διαιτησίας τοῦ 1954). Τὸ Ἰνστιτοῦτον τῆς Ρώμης πρὸς ἐνοποίησην τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐιργάσθη ἐπὶ μίαν εἰκοσαετίαν καὶ κατέληξε τὸ 1954 εἰς τὴν δημοσίευσιν Σχεδίου Ἐνιαίου Νόμου περὶ Διαιτησίας, ὅπερ υἱοθετήθην κατ' ἀρχὴν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἑυρώπης ὑποβάλλεται ἤδη εἰς νέαν ἐπεξεργασίαν.

Κυρίως ὅμως τὸ θέμα τῆς διεθνούς διαιτησίας προήχθη διὰ τῶν διεθνῶν συμβάσεων. Ἐκτὸς πολλῶν διμερῶν συμβάσεων ἀναφέρονται εἰς τὸ θέμα τῆς διεθνούς διαιτησίας αἱ διεθνεῖς συμφωναί τῆς Γενεύης ἧτοι τὸ Πρωτόκολλον τῆς Γενεύης περὶ συυποσχετικῶν καὶ διαιτητικῶν ρητρῶν τῆς 24 Σεπτεμβρίου 1923 καὶ ἡ Σύμβασις τῆς Γενεύης περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως τῶν